

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Φωτογραφίες του Γιώργου Σεφέρη

Στις 18 Δεκεμβρίου 1954, ημέρα Σάββατο, ο Γιώργος Σεφέρης, ταξιδεύοντας στα μέρη της αρχαίας Φοινίκης, σημειώνει στο ημερολόγιό του: «Σταματήσαμε λίγο πιο κάτω από το Amshit και κοιτάξαμε τον ήλιο να βουλιάζει στην ήσυχη θάλασσα της Φοινίκης. Μα γιατί κάποτε βλέπει κανείς τα πράγματα καθαρά –θέλω να πω όπως όταν η φωτογραφική μηχανή είναι σωστά κανονισμένη–».

Η ανάγκη του Σεφέρη να δει τα πράγματα καθαρά –τους τόπους, τα περιστατικά και τους ανθρώπους που σημάδεψαν το ταξίδι της ζωής του– είναι ίσως η κύρια διαπλαστική δύναμη πίσω από το έργο του, ομοούσια με την επιθυμία του να «μιλήσει απλά», όπως την είχε εκφράσει σ'ένα του ποίημα γραμμένο το 1942, εν καιρώ πολέμου. Και το πόσο «σωστά κανονισμένη» ήταν συχνά η φωτογραφική μηχανή του Σεφέρη, έχουμε την ευκαιρία να το διαπιστώσουμε ξεφυλλίζοντας το ανά χείρας ημερολόγιο, ελάχιστο αλλά αντιπροσωπευτικό δείγμα της γόνιμης και μακροχρόνιας ενασχόλησης του ποιητή με την τέχνη της φωτογραφίας.

Το Φωτογραφικό Αρχείο Γιώργου Σεφέρη, μετά από ευγενή δωρεά της Μαρώς Σεφέρη το 1984 και της κυρίας Άννας Λόντου το 1999, απόκειται ολόκληρο στο Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης. Περιέχει πάνω από δυόμισι χιλιάδες αρνητικά φωτογραφιών που έβγαλε ο Σεφέρης, από το 1920, όταν ήταν ακόμα φοιτητής στο Παρίσι, ως τον τελευταίο χρόνο της ζωής του (1971) – μισό αιώνα φωτογραφίες.

Οι εικόνες του Γιώργου Σεφέρη, όπως θα ήταν προτιμότερο να τις ονομάσουμε, επιβάλλονται κάποτε στη φαντασία μας με την ίδια διακριτική πειθώ που ασκούν επάνω μας, δεκαετίες τώρα, τα καλύτερα ποιήματά του. Είναι μάλλον αναπόφευκτο ορισμένες από αυτές να τις αφομοιώσει η συνείδησή μας, όπως έχει ανεπίγνωστα υιοθετήσει κάποιους ποιητικούς του τρόπους, κάποιες χαρακτηριστικές καταθέσεις του στην κοινή ελληνική λαλιά, σαν να μην ήταν έργο ενός τεχνίτη αλλά «παιδιά πολλών ανθρώπων».

Διονύσης Καψάλης

